

Power to the people

Om Justine Sacco, publics og magtfordeling på sociale medier

Indledning	2
Twitters udvikling og betydning	3
Meyrowitz' tre paradigmer i medieforskning.....	3
Twitter og Hutchby.....	4
Hashtaggets betydning.....	5
Forestillede fællesskaber i sagen om Justine Sacco	7
Emotion, sticky affects og collective contamination	9
Foucaults <i>The Subject and Power</i>	12
Magtforhold og sociale medier	13
Konklusion	16
Litteraturliste	18
Bilag	19

Indledning:

Sacco-sagen omhandler den 30-årige Justine Saccos opslag på Twitter den 20. december 2013. Sacco havde en chefstilling som PR-konsulent for det amerikanske mediefirma IAC, da hun fra sin private Twitter-konto, @JustineSacco, 'tweetede': "Going to Africa. Hope I don't get AIDS. Just kidding. I'm white." (Ronson 2015). Opslaget blev lagt op umiddelbart før hendes 11 timer lange flyrejse fra Heathrow til Capetown i Sydafrika, hvor hun på turen havde slukket sin telefon. I de 11 timer voksede opmærksomheden omkring opslaget fra at nå ud til Saccos 170 følgere til at være Twitters "number one trending" opslag på hjemmesidens forside. Millioner af mennesker så hendes 'tweet' og tusindvis kommenterede hadfulde kommentarer til det: "Everyone go report this cunt @JustineSacco" (ted.com, 6:56) og "I'm actually kind of hoping Justine Sacco gets aids? lol" (ted.com, 8:06). Senere forvandlede hadet til et ønske om Saccos fyring: "@JustineSacco I hope you get fired! You demented bitch" (ted.com, 8:06) og senere, da hendes eget firma tweetede: "This is an outrageous, offensive comment. Employee in question currently unreachable on an intl flight." (ted.com, 9:00) (flere af mine tweet-eksempler er taget fra Jon Ronson TED-talk om Sacco og 'public shaming'). Der blev startet et hashtag, #HasJustineLandedYet, hvor folk kunne følge med i, hvornår hendes fly skulle være i Capetowns lufthavn for at nogen kunne vente i lufthavnen og tage et billede af hende. Den kollektive smædekampagne af Justine Saccos navn og renommé ledte næsten selvfølgelig til hendes afskedigelse og sagen er blevet et eksempel på, hvordan folket via de sociale medier har fået magten til at straffe politisk ukorrekt hos helt almindelige mennesker. I den følgende opgave vil jeg undersøge hvilke omstændigheder og sociale mekanismer der var på spil da Justine Saccos tweet ødelagde hendes karriere og privatliv.

Jeg vil i min opgave undersøge hvordan magtforholdene mellem individ, fællesskab og korporation er skiftet i kraft af de sociale mediers fremtog med fokus på affekt på Twitter i sagen om Justine Sacco. Her vil jeg undersøge, hvordan Twitter har givet folket en stemme og muligheden for dannelsen af

forestillede fællesskaber og *publics* gennem hashtags og den hurtige spredning af trending-opslag.

Jeg vil starte med at redegøre for Meyrowitz' tre metaforer *medier som kanaler*, *medier som sprog* og *medier som miljøer* for løbende i opgaven at give et metarefleksivt syn på, hvordan jeg griber medieanalysen an. Jeg vil derefter analysere det sociale medie Twitter og dets mediespecifikke egenskaber gennem begreberne *affordance* og *publics* samt redegøre for hashtaggets betydning for Twitters udvikling og politisering. Derefter vil jeg analysere Twitter ved hjælp af Benedict Andersons begreber om *forestillede fællesskaber* samt lave en analyse af hashtagget "#HasJustineLandedYet". På baggrund af min analyse af fællesskaber, *publics* og hashtags vil jeg analysere de affektive reaktioner i kommentarerne og delingerne af det originale opslag, gennem Ahmeds og Knudsen og Stages begreber om *affekt* og *emotion*. Sidst vil jeg præsentere Michel Foucaults formuleringer af magt og magtfordeling for at lave en diskussion om de sociale mediers rolle i ændringen af magtstrukturer i samfundet. Her vil jeg inddrage Stig Hjarvards begreb *medialisering* for at undersøge de sociale medier og deres indflydelse på magtrelationer i samfundet.

Twitters udvikling og betydning:

I dette afsnit vil jeg redegøre for og analysere det sociale medie Twitter gennem adskillige medieanalytiske begreber, som præsenteres løbende.

Meyrowitz' tre paradigmer i medieforskning:

Meyrowitz' tre metaforer *medier som kanaler*, *medier som sprog* og *medier som miljøer* er tre forskellige måder at analysere et givent medie på. Teorien er skabt for tydeligt at kunne vise hvilket aspekt af et medie man undersøger. 'Medier som kanaler' omhandler det specifikke medieindhold, altså det der tematiseres gennem mediet. Indholdet kan oftest overføres til et andet medie uden det store tab af information: "Hvis vi går glip af en nyhedsudsendelse på fjernsynet, kan vi bede en ægtefælle om at fortælle os "hvad der skete."' (Meyrowitz 1997, 59). Der

er oftest næsten ikke, eller slet ikke, fokus på det specifikke medies natur, når man analyserer et medie gennem kanalmetaforen. 'Medier som sprog' undersøger de specifikke udtryk og 'grammatikker', som er tilstede i mediet. Hvor kanalmetaforens indhold oftest kan overføres fra medie til medie, "har sprogmetaforen tilbøjelighed til at fokusere opmærksomhed på de variabler, som kun fungerer inden for et bestemt medie eller inden for en bestemt type medier." (Meyrowitz 1997, 60). I filmanalyse ville det eksempelvis være manipulerbare elementer som belysning, lyd, kameraføring og klipning. I 'medier som miljøer' fokuseres der ikke på de mediespecifikke grammatikker eller indholdet, men på mediets faste kendetegn. Det kunne være typen af sanseindtryk (eksempelvis radioens auditive udtryk kontra avisens visuelle), muligheden for interaktivitet eller om der er tale om envejs-, tovejs- eller flervejskommunikation. Desuden kan man med metaforen undersøge, hvilken effekt mediet har på omverdenen:

På mikroplanet kan man spørge, hvorledes tilstedeværelsen af et kamera eller en mikrofon påvirker en bestemt politikers adfærd i en bestemt situation. På makroplanet kan man spørge, hvordan de elektroniske medier ændrer politiske stilarter og i sidste ende vores opfattelse af politikere generelt. (Meyrowitz 1997, 65)

Jeg kommer i opgaven ind på alle tre metaforer i min analyse af min case. I min analyse af Twitter vil jeg fokusere på mediet som sprog og dets specifikke grammatikker.

Twitter og Hutchby:

Twitter har siden sin lancering i 2006 gennemgået en del forandring i sin brugerflade og rolle i samfundet. I sin begyndelse var Twitter blot en "instant messaging platform", der indeholdt sociale netværk gennem et system af følgere. Specifikt for Twitter har altid været det karakteristiske maksimum på 140 tegn per opslag (de såkaldte tweets). Det var først i løbet af 2007 at Twitter integrerede hashtagget og '@reply'-funktionen, der gjorde det nemmere at referere til andre folk og henlede deres opmærksomhed på et bestemt opslag,

ved at benævne dem i kommentarfelterne (eksempelvis @JustineSacco). Desuden blev multimedia-uploads en integreret del af Twitters interface, der gjorde det lettere at dele blandt andet billeder og videoer (Bruns og Burgess 2015, 16). Denne brugerbaserede innovation af Twitter er et brud på de originale *affordances*, der var til stede i sidens lancering. *Affordances* er Ian Hutchbys begreb der omhandler dobbeltheden i teknologiens formning af samfundet og samfundets formning af teknologien. Han finder fælles grund mellem James J. Gibsons og Grint og Woolgars synspunkt, henholdsvis det realistiske og det konstruktivistiske synspunkt. Hos Hutchby hedder det altså at en given *artefact* (objekt, person, koncept) både har iboende egenskaber der eksisterer i alle situationer, og tilskrevne egenskaber der skabes i interaktion med mennesker: "The affordances of an artefact are not things which impose themselves upon humans' actions with, around or via that artefact. But they do set limits on what it is *possible* to do with, around or via that artefact." (Hutchby 2001, 453). Sådan former eksempelvis Twitters tegnbegrænsning brugernes udtryksmuligheder, og mediet sås derfor i starten mest som et forum for 'microblogs' (korte, overfladiske blogindlæg med åbne kommentarfelter) og idoldyrkelse.

Hashtaggets betydning:

En af de vigtigste *affordances* for Twitters udvikling var deres implementering af hashtagget. Denne bevægelse væk fra microblogging og mediet som platform for instant messaging var nøglen til Twitters legitimering som værdifuldt socialt medie i hvad Richard Rogers kalder "Twitters debanalisering" (Rogers 2013). Twitter blev med hashtagget en platform for fremtoget af online *publics* (Warner 2005), hvor *publics* skal forstås som værende formet, reformeret og koordineret gennem dynamiske kommunikationsnetværker og sociale forbindelser, hovedsageligt organiseret omkring problematikker og begivenheder i stedet for omkring allerede-eksisterende sociale grupper. (Bruns og Burgess 2015, 13). Hashtagget forsimplede dannelsen og koordination af online *publics* gennem sin lette tilgængelighed, hvor man ikke behøver gruppeinvitationer, hierarkier og abonnementer for at være del af en gruppe. Hashtags fungerer på den måde som

separate kommunikationskanaler som man let kan hoppe ind og ud af: "So rather than 'groups', hashtags would create *ad hoc channels* [...] to which groupings of users could pay selective attention." (Bruns og Burgess 2013, 16).

Denne affordance legitimerede Twitter som åbent socialt medie for alle slags publics. Især de politisk motiverede publics blev populære som eksempelvis i de australske valg i 2010 og 2013, hvor kanalen '#ausvotes' (Australia votes), blev samlingspunkt for alle ting der havde med valget at gøre, eller 'det arabiske forår' i 2010-2011, hvor blandt andet Egypten organiserede store dele af deres revolution gennem Twitter og Facebook med hashtagget '#egypt' (Bruns og Burgess 2013) (Rambukkana 2013). Men Twitter-hashtags er også overvejende repræsenteret i ikke-politiske emnediskussioner; fra specifikke TV-shows (#gameofthrones), til live sportsbegivenheder (#london2012), til memes og jokes (#yolo).

De mest brugte hashtags, og derfor største publics, bliver vist på Twitters forside under fanen 'trends'. Her kan man filtrere mellem forskellige landes mest populære tweets og hashtags for at få et indblik i, hvad der bliver delt og skrevet mest om. Denne affordance gør at sensationshistorierne altid vil stige til toppen hurtigst muligt, hvis de har interesse for den gængse Twitter-bruger. Det bliver sådan en komplet brugerstyret deling af nyheder (indenfor de mediespecifikke affordances), der fjerner de ekstensive 'ovenfra og ned'-strukturer som skal koordineres og styres af enkelte personer; eksempelvis nyhedsartikler der skal skrives, redigeres og offentliggøres før der kan sættes kommentarfelter og administratorer op. Alt dette komprimeres i Twitters hashtag-system til et enkelt øjeblik gennem de specifikke affordances på hjemmesiden. Oftest åbnes disse kanaler mens begivenheden sker, som i tilfælde af katastrofer (#nzeq ved jordskælv i New Zealand i 2011) eller endda *før* begivenheden sker, som i tilfælde ved diskussioner af kommende afsnit af TV-serier eller organisering af protester.

Det er disse affordances der gør dannelsen af nye publics så hurtig og enkel, og som har givet Twitter legitimering som et brugbart og unikt socialt medie.

Forestillede fællesskaber i sagen om Justine Sacco:

Jeg vil i dette afsnit redegøre for Benedict Andersons begreb *forestillede fællesskaber* for at analysere de fællesskaber og publics, der var til stede i sagen om Justine Sacco. Analysen vil tage udgangspunkt i Meyrowitz' metafor om mediet som miljø, da jeg vil undersøge de underliggende strukturer i de fællesskaber og publics der er muliggjort gennem Twitters affordances.

Benedict Anderson præsenterer i sin bog *Forestillede fællesskaber* et redskab til at analysere forskellige former for fællesskaber. Han tager udgangspunkt i den svært definerbare enhed af nationalisme og 'nation-hed', som han argumenterer for altid vil være forestillede politiske fællesskaber:

[Fællesskabet] er *forestillet* fordi medlemmerne af selv den mindste nation aldrig vil kende de fleste af deres fæller, møde dem eller endsige høre om dem. Alligevel findes i tankerne hos hver enkelt billedet af deres fællesskab. (Anderson 2001, 48).

Fællesskabet har derfor aldrig nogen fast rammesætning da hvert enkelt medlem har en unik forståelse af dette fællesskab. Der vil være nogle ting som de fleste kan blive enige om, men meget få ting alle kan blive enige om. Anderson citerer Ernest Renan der redegør for fællesskabets selektive blindhed: "Essensen af en nation er, at alle individer har mange ting til fælles, og også at alle må have glemt mange ting." (Anderson 2001, 49). De forestillede fællesskaber kunne aldrig eksistere hvis der skulle være komplet enighed om alle dets værdier. 'Forestilling' skal her heller ikke forstås som et opspind eller en forfalskning, men at det på samme tid er en individuel og en kollektiv konstruktion, hvor der selv ned i de mindste fællesskaber vil herske forskellige forestillinger for medlemmerne. "Nationen er endelig forestillet som et *fællesskab* fordi, uanset den faktiske ulighed og udbytning der måtte være fremherskende i den enkelte nation, nationen altid opfattes som et dybt horisontalt kammeratskab." (Anderson 2001, 50). Der er desuden tale om en suverænitæt og moralsk overlegenhed i

Andersons fællesskaber, der overgår den i andres nationaliteter; andres forestillede fællesskaber.

I sagen om Justine Sacco kan man både bruge begreberne om publics og forestillede fællesskaber om oppositionen til Saccos kontroversielle tweet: "Going to Africa. Hope I don't get AIDS. Just kidding. I'm white." (Ronson 2015). Oppositionen kan ses som en public gennem Twitters affordances, der gør spredningen af opslag og dannelsen af ligesindede grupper nærmest øjeblikkelig. Her er det værd at notere at denne public ikke umiddelbart dannedes omkring et hashtag, men omkring delingen og kommenteringen af det originale opslag. I starten var kommentarerne relativt konstruktive: "If @JustineSacco's unfortunate words ... bother you, join me in supporting @CARE's work in Africa." (ted.com, 5:08); senere vises komplet forargelse: "I am beyond horrified"(ted.com, 5:08). Der var i starten flere der forsøgte at forsvare Sacco, ved at retfærdiggøre det som en mislykket, selvrefleksiv joke:

[A]t the time, I tried to suggest that perhaps the tweet wasn't that bad: certainly not bad enough to warrant the rape and death threats that were flooding in. Fellow tweeters began to argue that I was being a typical white, middle-class feminist, sticking up for a powerful PR executive (Lewis 2015)

For hvert nedslåede forsøg på at tage Saccos side defineredes oppositionens public mere og mere, indtil der ikke var flere der turde tage hendes side. Kommentarerne udviklede sig til ønsker om hendes firing og til sidst til overvældende hævngherrighed gennem døds- og voldtægtstrusler: "@JustineSacco fuck you, you fucken white stupid bitch. Come to Africa and I'll make damn sure we kill your white ass. Hate you bitch..!" (bilag 1, s. 19). Det forestillede fællesskab er hovedsageligt baseret på moralsk overlegenhed overfor Justine Sacco, hvorigennem medlemmerne af fællesskabet kan modstille sig hendes racisme. På denne måde retfærdiggøres også alle de negative kommentarer og trusler ved at være reaktionære til hendes forbrydelse. Fællesskabet modstiller sig ikke de mennesker som truer med at slå hende ihjel, selvom det i alle henseender er en værre forbrydelse; et eksempel på

fællesskabets "glemsomhed" eller blindhed overfor sine egne værdier.

Modsat de forestillede fællesskaber i Andersons nationaliteter, kan man i Twitters forestillede fællesskaber finde deltagere fra hele verden. Jon Ronson gør i sit foredrag om sagen en pointe ud af at definere fællesskabet, ikke bare som 'internet trolls' og folk der intentionelt skaber drama, men som "nice people like us" (ted.com, 9:00). Der er en enorm diversitet i fællesskabet, der ikke har nogen afgrænsninger i nationalitet, køn eller hudfarve, men blot deler en fælles forargelse. De uundgåelige uenigheder der måtte opstå i en gruppe som denne er blokeret af den forestillede del af fællesskabet; at de fleste medlemmer aldrig vil mødes eller kende til hinanden.

Et andet samlingspunkt for fællesskabet blev hashtagget "#HasJustineLandedYet". Hashtagget blev symbolsk for spændingen i at se selvdestruktionen af Justine Saccos liv, mens hun havde sin telefon slukket i de 11 timer i flyet. Samlingspunktet ændrede sig til dels fra forargelse og had til spænding: "It is kinda wild to see someone self-destruct without them even being aware of it. #hasJustineLandedYet" (ted.com, 9:00) og "#HasJustineLandedYet may be the best thing to happen to my Friday night." (ted.com, 9:00). Både hashtagget og det originale opslag lå i toppen af Twitters trends fra den 20. til den 23. december 2013 og skabte muligheden for sagens enorme spredning.

Emotion, sticky affects og collective contamination:

Jeg vil i dette afsnit analysere *affekt* og *emotion* i Twitter-kommentarerne og de forestillede fællesskaber i Sacco-sagen. Jeg tager her udgangspunkt i begreber fra Sarah Ahmeds bog *The cultural politics of emotion* og Knudsen og Stages kapitel "Introduction: Affective Methodologies". Afsnittet vil være en analyse med udgangspunkt i Meyrowitz' metafor om mediet som kanal, da jeg undersøger og analyserer medieindhold (tweets).

Ahmeds affektteori behandler begrebet affekt som en relation mellem kropslige reaktioner (eksempelvis sved, hjertebanken eller rystende hænder) og det

kognitive: "[W]ether something is beneficial or harmful involves thought and evaluation, at the same time that it is 'felt' by the body." (Ahmed 2004, 6). Det er hvad Ahmed kalder for 'emotion'. Emotion er ikke en iboende følelse som man 'har', eller noget der skabes af objekter. Emotion opstår i kontakten mellem subjekter og objekter. Ahmed mener at det at dele emotioner er en *circulation of objects*, hvor det ikke er den specifikke emotion der cirkulerer, men objektet for den emotion: "Given that shared feelings are not about feeling the same feeling, or feeling-in-common, I suggest that it is the objects of emotion that circulate, rather than emotion as such." (Ahmed 2004, 11). Sådanne objekter bliver "sticky, or saturated with affect" (Ahmed 2004, 11) og de kan binde sig til bestemte andre objekter eller subjekter. Dette vil jeg her omtale som *sticky affects*.

Knudsen og Stage præsenterer i afsnittet "Introduction: Affective Methodologies" en række analytiske strategier til analyse af affekt og emotion. Jeg vil her fokusere på (1) de formelle eller stilistiske karakteristikker af kommunikation i affekt (eksempelvis udbrud, knækket sprogbrug, overdrivelser, overflødighed) og (2) den rytmiske intensivering, medrivning (gennem en fælles pulsering) eller destabilisering af affektiv energi i relation til specifikke rum og onlinesider (Knudsen og Stage 2015, 9).

Emotionens objekt i sagen om Justine Sacco er hendes kontroversielle tweet og i forlængelse af dette; hende selv. Objektets cirkulation gennem delinger på Twitter omdannede hurtigt objektet til en sticky affect, der knyttede sig til Sacco selv. Jeg har tidligere omtalt det forestillede fællesskabs vending mod Saccos forudsatte racisme gennem en følelse af moralsk overlegenhed og forargelse. Dette er netop et eksempel på cirkulationen af en sticky affect, der påvirker en større gruppe mennesker. Men, som Ahmed foreslår i sin teori, det er ikke alle der påvirkes på samme måde af denne affekt. Der er først og fremmest tale om en rytmisk intensivering af affekten: Fra de tidlige opslag der forsøgte at dreje situationen til noget positiv ("join me in supporting @CARE" (ted.com, 5:08)), til spændingen i #HasJustineLandedYet, til tale om fyring, dødstrusler og forfølgelse. Fællesskabets udvikling følger den affektive, rytmiske intensivering i opslagernes tematikker og til dels også gennem deres stilistiske karakteristikker i affektiv kommunikation. Her er det især de hadfulde kommentarer senere i forløbet

(sent om aftenen den 20. December til tidligt den 21.) der er karakteristisk i sin ændrede grammatik, brug af bandeord, overflødig tegnsætning med mere: "BITCH I HOPE A GORILLA RAPE U" (@iFreakum 21. December 2013, 4:55 AM, tweet). I eksemplet her er der gjort brug af versaler i hele opslaget samt en fragmenteret grammatik, hvor der er udeladt et 's' i 'rape' og 'you' er forkortet til det homofone bogstav 'U'. Det er også et eksempel på affektivt udbrud hvor der tales direkte til Sacco, som her tiltales "BITCH". Lignende opslag gør brug af overdrevne mængder af udråbstegn og spørgsmålstegn: "Justine, did you know that [we] will kill you when we see you, cos of this tweet??? Just asking." (@S_J_Tcomedian 20. December 2013, 10:12 PM, tweet). Dette er også med til at udtrykke emotion og affekt mod det cirkulerende objekt; personificeret af Justine Sacco.

Den affektive intensivering er også et udtryk for hvad Knudsen og Stage kalder *collective contamination*: "[O]ne could also focus on processes of *collective contamination* where certain affects travel to produce affective patterns such as the collective hyping or debunking of certain subjects" (Knudsen og Stage, 2015, 9). Her kontamineres eksempelvis en sticky affect med et bestemt fællesskabs affekter, så nytilkomne deltagere automatisk påvirkes til at tilskrive sig fællesskabets holdning. I Sacco-sagen er den kollektive kontaminering en hån og udstilling af Justine Saccos opslag og hendes antagne paradering af sit 'white privilege'; altså Sacco som en sticky affect. Der er selvfølgelig undtagelser for de nytilkomne deltagere (eksempelvis de få der forsvarede Sacco), men som jeg viste tidligere i opgaven bliver også de offer for det kontaminede kollektivs nedladende kommentarer og trusler: "Fellow tweeters began to argue that I was being a typical white, middle-class feminist" (Lewis 2015).

Jeg har i de forudgående afsnit argumenteret for Twitters affordances' indflydelse på dannelsen af publics og forestillede fællesskaber samt affekten og emotionens rolle i sagens udvikling. Jeg har især kigget på hashtaggets funktion til at sprede nyheder og sensationer hurtigt og dets evne til let at skabe fællesskaber. I forhold til affekt har jeg argumenteret for den affektive intensivering af sproget og *collective contamination* som årsager til sagens

eskalering og fastlåsnings af Justine Sacco som sticky affect. Jeg vil i det følgende afsnit redegøre for Michel Foucaults idéer om magt og magtfordeling for til sidst i opgaven at diskutere magtforholdene på sociale medier (med udgangspunkt i Twitter) og i samfundet.

Foucaults *The Subject and Power*:

Foucault beskriver i sin artikel *The Subject and Power* ikke noget egentligt begrebsapparat eller en formuleret teori til analyse af magtstrukturer, men snarere en samling idéer til diskussionen af disse strukturer. Han undersøger magtstrukturer gennem deres modstillede strategi: "[I]n order to understand what power relations are about, perhaps we should investigate the forms of resistance and attempts made to dissociate these relations." (Foucault 1982, 780). Han diskuterer derfor *the subject* (både subjektet og undersåtten) og markerer også flertydigheden i dennes position i magtrelationen:

There are two meanings of the word "subject": subject to someone else by control and dependence; and tied to his own identity by a conscience or self-knowledge. Both meanings suggest a form of power which subjugates and makes subject to. (Foucault 1982, 781).

Den første betydning er hvad vi genkender som en dominerende magtrelation, hvor et subjekt kontrolleres og gøres afhængig af en anden person eller instans. Den anden betydning undersøger hverdagslivets kategorisering af individet, hvordan det individualiserer ham og binder ham til hans egen identitet. Identiteten bliver skabt i mødet med omverdenen og må både genkendes af ham selv og især andre, hvilket gør ham til subjekt for sin egen selvbevidsthed. Det er ikke kun spørgsmålet om selvfremstilling og selvforståelse, men også hvordan omverdenen omformer denne fremstilling. På denne måde mener Foucault at alle magtforhold er relationelle og åbne; udfaldet er ubestemt og de indeholder en vis form for foranderlighed. Magt eksisterer derfor heller ikke som en essens man kan besidde, men eksisterer kun når den udøves: "In effect, what defines a relationship of power is that it is a mode of action which does not act directly

and immediately on others. Instead, it acts upon their actions." (Foucault 1982, 788). Magtrelationer er ikke forbundet direkte mellem subjekt og magtudøver, men mellem deres *actions* (handlinger). Magt kan derfor ikke udelukkende forklares som grundet i vold (eller trusler derom) eller kamp (oversat fra 'struggle') og er hverken inspireret af krig eller jura, som begge blot er redskaber i magtrelationer. Magt er funderet i hvad man på dansk kan kalde *governmentalising*: "To govern, in this sense, is to structure the possible field of action of others." (Foucault 1982, 790). I denne bestemmelse ligger også at magtrelationer ikke udelukkende er mellem stat og individ; mellem magtfulde og magtesløse, men også mellem almindelige mennesker i samfundet. Magtrelationer har dybe rødder i vores sociale netværk og kan derfor ikke ses som værende *over* samfundet, udelukkende ledet af magtfulde institutioner. Magtforholdene bliver blot reproduceret af institutionerne. Og reproduceret mellem mennesker.

Magtforhold og sociale medier:

Jeg vil i dette afsluttende afsnit diskutere magtforholdene på de sociale medier med udgangspunkt i min analyse af Twitter. Jeg vil her bruge Foucaults idéer om magt og magtforhold samt Stig Hjarvards begreb *medialisering* (Hjarvard 2008), til at beskrive den samfundsmæssige udvikling af magtrelationer i de seneste 10 år. Analysedelen af dette afsnit er vist gennem Meyrowitz' metafor om mediet som miljø, da den undersøger de sociale mediers ændring af sociale roller og institutioner.

Begrebet medialisering beskæftiger sig med "mediernes øgede og ændrede betydning i kultur og samfund." (Hjarvard 2008, 28). Det er især den proces at samfundet i stigende grad underlægges og gøres afhængig af mediers logikker, samtidig med at medierne selvstændiggør sig som institution. Mediernes institution kommer sådan til at fungere som bindeled mellem de øvrige institutioner (eksempelvis familiens institution eller politikens institution). Jeg vil her fokusere på de sociale medier som bindeled mellem den private og

den politiske institution.

Med introduktionen af hashtagget på Twitter blev mediet grobund for skabelsen af nye publics, og gennem disse publics; delingen af nyheder og diskussionen af politik i forskellige omfang. Disse egenskaber har tidligere været tilskrevet de mere traditionelle nyhedsmedier såsom aviser og nyhedsudsendelser på Tv, hvor offentligheden var afhængig af disse nyhedsmedier for at blive oplyst inden for områder vedrørende politik og globale nyheder. De traditionelle nyhedsmedier som institution fordrer ikke som sådan nogen form for deltagelse (udover læserbreve eller klager) og er på denne måde kun set som envejskommunikation ud til forbrugeren. Dette forhold ændrer sig i den *indirekte medialisering* der kommer som følge af introduktionen af hashtagget på Twitter (og senere på Facebook). Den indirekte medialisering er når en aktivitet (her nyhedsdeling og diskussion af politik) i stigende grad påvirkes af nye mediemekanismer. På mikroplan betyder det at den enkelte borger kan deltage i udvælgelsen af nyhedshistorier og politiske holdninger på de sociale medier, ved at give sin stemme i form af deling af opslag og hashtags (altså at deltage i nye publics og forestillede fællesskaber). Denne spredning er med til at afgøre hvad der er det mest sete opslag og altså det mest populære. Det sociale medie opstilles her som en ny institution der mægler mellem de traditionelle nyhedsmedier og offentligheden. På makroplan betyder det at fællesskaberne på de sociale medier er med til at afgøre, hvad der skal vises i de traditionelle nyhedsmedier, da disse oftest følger de største og mest populære nyhedshistorier. Det er især de sociale mediers hurtighed og direkte der gør dem til effektive nyhedsmedier: De skal ikke omgå den førnævnte 'ovenfra og ned'-struktur som eksempelvis nyhedsartikler og Tv-udsendelser skal gennemgå i sin produktion.

Med introduktionen af de sociale medier som institution har folket på denne måde fået en ny stemme i nyheder og politik; både i et amerikansk og et globalt perspektiv. Som jeg har nævnt er 'det arabiske forår' (også kaldet "the social media revolutions" (Rambukkana 2015, 3)) et eksempel på medieudviklingens direkte indflydelse på samfundet. Det var oprøret mod de uretfærdige og udemokratiske magtforhold mellem staten og befolkningen som i

den Libyske medierevolutions tilfælde, var repræsenteret af henholdsvis Muammar Gaddafi og den Libyske befolkning. Dette er et eksempel på Foucaults definition af et militaristisk domineret magtforhold, hvor folket bliver underlagt staten gennem kontrol og afhængighed. Kampen for genforhandlingen af dette magtforhold udspillede sig i demonstrationer og borgerkrig, som i et bredt omfang blev organiseret på de sociale medier (Rambukkana 2015, 89). Adgangen til et åbent forum med ytringsfrihed og adgang til hurtig deling af mødesteder og -tidspunkter førte til organiseringen og mobiliseringen af befolkningen mod det korrupte og autoritære regime, der i sidste ende medførte Gaddafi-styrets fald i efteråret 2011. Begivenhederne blev også symbolske for de sociale medier som institution og forståelsen af denne som en form for dømmende magtinstitution: Publics på de sociale medier bringer korrupte firmaer og magtfulde personer frem i lyset gennem omtale og forargelse, så de stilles til ansvar overfor den undersøgende journalistik i de traditionelle nyhedsmedier; og i sidste ende domstolen. Det er efterhånden ikke sjældent at et dansk nyhedsmedie rapporterer om en 'shitstorm'; en overvældende negativ opmærksomhed til et emne især på de sociale medier (bilag 2, s. 19). Og det er netop denne negative opmærksomhed der, gennem de sociale medier, stiller folket i en ny magtposition, som skaber en ny magtrelation mellem de sociale medier og resten af samfundet, som de både er selvstændiggjort fra og en del af. Mit argument er at sagen om Justine Sacco eksemplificerer denne magtrelation, og at de sociale mediers fordømmelse ikke længere er reserveret til kendisser, politikere og firmaer, men også kan ramme helt almindelige privatpersoner.

Saccos rolle som subjekt følger Foucaults anden definition hvor det er hendes identitet og selvbevidsthed, der gør hende til subjekt. Det sker i forhandlingen mellem det forestillede fællesskabs anklager på Twitter og hendes egen forståelse af opslaget som værende en selvrefleksiv joke, snarere end en racistisk bemærkning. I magtrelationen har folkets stemme en overvældende meningsdannende magt der er nærmest umulig at modstille sig som enkeltperson. Hendes navn og udtalelser får konnotationer til racisme og hun bliver således underlagt sin egen identitet. Hun kan ikke forhandle om denne identitetsposition så længe der ikke er nogen, der lytter til hendes forklaring.

Magtudøvelsen bliver også en succesfuld governmentalisering af Sacco og andre der er vidne til sagen, da det indskrænker det mulige sociale "field of action" (Foucault 1982, 790); hvis man ikke vil udstødes skal man ikke lave racistiske kommentarer på Twitter. For Sacco betyder udstødelsen at hendes værste hemmeligheder potentielt kun er en google-søgning væk, hvilket, i en stærkt globaliseret tidsalder, gør det svært at finde arbejde eller møde nye mennesker. Og Sacco er langt fra et enestående eksempel selvom hun *er* blevet et skræmmeeksempel. Hashtagget #HasJustineLandedYet er stadig aktivt på Twitter eksempelvis i sammenligningen af lignende Twitter-skæbner: "@David_Leavitt maybe you can ask Justine for career advice #HasJustineLandedYet" (@betro 23. Maj 2017, 19.53, Tweet). Her sidestilles en noget ufølsom Manchester-joke fra freelancejournalisten David Leavitts Justine Saccos 'karrierevalg' i 2013 i et tweet der understreger Twitters destruktive magt. Leavitt gennemgik i slutningen af maj 2017 et lignende forløb til Saccos hvor han blev tvunget til at slette sit originale opslag og lave en formel undskyldning på Twitter. Jon Ronson har i sin bog *So You've Been Publicly Shamed* skrevet om adskillige lignende skæbner.

En af omstændighederne ved mange af disse sager er at de originale opslag ofte bliver slettet af skribenten i et forsøg på at mindske spredningen. Jeg har i denne opgave derfor ikke haft mulighed for at bruge mange af de originale opslag og kommentarer i sagen om Justine Sacco, men har været nødt til at bruge adskillige artikler og andenhåndskilder til at belyse emnet. Derfor er store dele af min analyse af den affektive intensivering baseret på de eksempler der er præsenteret i Jon Ronsons artikler og hans bog om sagen (Ronson 2015). Desuden har Sacco slettet sin Twitter-profil (@JustineSacco) som senere er blevet genåbnet som en art *counterpublic* (Warner 2005), der er dedikeret til "[t]weets about racial, social and economic justice" (fra @JustineSacco Twitter-biografi 2017). Denne counterpublic fungerer som et modsvar til det originale opslag og ser sig selv som kæmpende mod den racemæssige, økonomiske og sociale uretfærdighed som Justine Sacco er blevet synonym for.

Konklusion:

Jeg har i min opgave undersøgt Twitters affordances' indflydelse på dannelsen af publics og forestillede fællesskaber, samt affekten og emotionens rolle i eskaleringen af sagen om Justine Sacco. Jeg har her især undersøgt hashtaggets funktion som 'ad hoc kanal' til hurtigt at kunne sprede nyheder og sensationer, og hvordan hashtagget har muliggjort skabelsen af nye fællesskaber og publics. I forhold til affekt og emotion har jeg vist den affektive intensivering af sproget og 'collective contamination' som årsager til sagens hurtige eskalering, samt Justine Saccos tilblivelse som 'sticky affect'. På baggrund af disse analyser har jeg diskuteret magtrelationernes udvikling i samfundet fra 2007 til i dag og hvordan de sociale medier har givet folket en stemme. Jeg har brugt Stig Hjarvards begreb medialisering til at vise mediernes stigende indflydelse i samfundet. Ud fra dette undersøgte jeg de sociale mediers rolle i forhold til 'det arabiske forår' og den Libyske borgerkrig, og de sociale medier som institutionelt bindeled mellem de traditionelle nyhedsmedier, den politiske institution og individet. Jeg har til sidst diskuteret de sociale medier som en art dømmende magtinstitution der både rammer kendisser, politikere, firmaer og privatpersoner. Her vendte jeg tilbage til Justine Sacco og viste hvordan hun blev gjort subjekt til sin egen identitet gennem Twitters governmentalisering. Jeg har opgaven igennem givet et metarefleksivt syn på mine medieanalyser gennem Meyrowitz' tre mediemetaforer, og har vist at jeg har analyseret min case gennem alle tre kanaler.

Litteraturliste:

- Ahmed, Sara. 2004. *The Cultural Politics of Emotion*. Edinburgh: Edinburgh University press
- Anderson, Benedict. 2001. "Introduktion" i *Forestillede fællesskaber: Refleksioner over nationalismens oprindelse og udbredelse*. Oversat af Lars Jensen. Danmark: Roskilde Universitetsforlag
- Foucault, Michel. 1982. "The Subject and Power" in *Critical Inquiry*, (vol 8, 4), pp. 777-795
- Hjarvard, Stig. 2008. "En socialistisk teori: Medialisering af kultur og samfund" i *En verden af medier: Medialiseringen af politik, sprog, religion og leg*. Frederiksberg: Forlaget Samfundslitteratur
- Hutchby, Ian. 2001. "Technologies, Texts and Affordances" i *Sociology*, vol. 35 nr. 2, pp. 441-456
- Knudsen, BT og Carsten Stage. 2015. "Introduction: Affective Methodologies" i *Affective Methodologies: Developing Cultural Research Strategies for the Study of Affect*. S. 1-22. Palgrave Macmillan: London.
- Lewis, Helen. 2015. "The digital ducking stool." *New statesman*, 11. marts. Besøgt 30. Maj 2017. <http://www.newstatesman.com/culture/2015/03/digital-ducking-stool>
- Meyrowitz, Joshua. 1997. "Tre paradigmer i kommunikationsforskningen" i *Mediekultur* nr. 26, pp. 11-60
- Rambukkana, Nathan. 2015. "#Introduction: Hashtags as Technosocial Events" i *Hashtag publics: the power and politics of discursive networks*. Redigeret af Nathan Rambukkana. New York: Peter Lang Publishing, Inc.
- Bruns, Axel og Jean Burgess. 2015. "Chapter One: Twitter Hashtags from Ad Hoc to Calculated Publics" i *Hashtag publics: the power and politics of discursive networks*. Redigeret af Nathan Rambukkana. New York: Peter Lang Publishing, Inc.
- Rogers, Richard. 2013. "Debanalising Twitter: The transformation of an object of study" i *Twitter and society*. New York: Peter Lang.
- Warner, Michael. 2005. *Publics and counterpublics*. New York: Zone Books.
- Ronson, Jon. 2015. "How one stupid tweet ruined Justine Saccos life." *The New York times magazine*, 15. Februar. Besøgt 30. Maj 2017. <https://www.nytimes.com/2015/02/15/magazine/how-one-stupid-tweet-ruined-justine-saccos-life.html>
- Ronson, Jon. 2015. *What happens when online shaming spirals out of control* https://www.ted.com/talks/jon_ronson_what_happens_when_online_shaming_spirals_out_of_control/transcript

Bilag:

Bilag 1

http://helenlewiswrites.tumblr.com/private/70673916756/tumblr_my5kwlwvUc1rpijql

Bilag 2:

Jeg har her samlet en mængde forskellige danske artikler der omhandler forskellige eksempler på historier om og fra begivenheder på de sociale medier:

Brandt, Caroline. 2015. "Shitstorm almanakken: Det var vi rasende over på de sociale medier i år" på *dr.dk*, 26. December 2015. Besøgt d. 3. Juni 2017.

<http://www.dr.dk/nyheder/kultur/medier/shitstorm-almanakken-det-var-vi-rasende-over-paa-de-sociale-medier-i-aar>

Mosekjær, Emil Arendt. 2017. "Direktør efter shitstorm: "Jeg indrømmer gerne at de brunede kartofler ser lidt kedelige ud."" i *Politiken*, 2. Januar 2017. Besøgt d. 3. Juni 2017.

<http://politiken.dk/indland/samfund/art5770501/%C2%BBjeg-indr%C3%B8mmer-gerne-at-de-brunede-kartofler-ser-lidt-kedelige-ud%C2%AB>

Schwartz-Nielsen, Peter. 2016. "DR i shitstorm efter børnefilm: 'Det er totalt latterligt'" i *Berlingske*, 1. December 2016. Besøgt d. 3. Juni 2017.

<https://www.b.dk/kultur/dr-i-shitstorm-efter-boernefilm-det-er-totalt-latterligt>